

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Τό ἑσπέρας τοῦ Μεγάλου Σαββάτου πρὸς Κυριακὴν, Κυριακὴν τοῦ Πάσχα, 5^{ης}/18^{ης} πρὸς 6^{ην}/19^{ην} Ἀπριλίου 2020, ἑωρτάσθη ἡ ἑορτὴ τῆς ἐκ νεκρῶν Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Κατὰ τὴν ἑορτὴν ταύτην ἡ Ἐκκλησία εὐγνωμονεῖ καὶ δοξολογεῖ, ποιοῦσα μνήμην τοῦ Θεοῦ καὶ θαυμαστοῦ γεγονότος, ὅτι ὁ ἐσταυρωμένος Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Ναζωραῖος, ταφεῖς, ἐνίκησε τὴν δύναμιν τοῦ διαβόλου καὶ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Ἄιδου καὶ ἀνέστη ἐκ νεκρῶν συνανιστῶν τὸν Ἀδάμ καὶ τοὺς ἀπογόνους αὐτοῦ χειρὶ παντοδυνάμῃ.

Τὴν ἑορτὴν ταύτην τῶν ἑορτῶν ἡ Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων ἐώρτασεν εἰς τὸν Ναόν τῆς Ἀναστάσεως καὶ αὐτόν τόν ὄλβιον καὶ κενόν Τάφον τοῦ Κυρίου, διὰ τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Ὁρθρου, τοῦ Κανόνος «Κύματι θαλάσσης», τοῦ Χριστός Ἀνέστη ἐν χαρᾷ ἀνεκκλαλήτῃ καὶ τῆς Θείας Λειτουργίας τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου καὶ τοῦ Κατηχητικοῦ λόγου αὐτοῦ: «Εἴ τις εὐσεβὴς καὶ φιλόθεος», προεξάρχοντος τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατρὸς ἡμῶν καὶ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιερέων, Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου, καὶ Ἀρχιεπισκόπου Μαδάβων κ. Ἀριστοβούλου καὶ ἐλαχίστων Ἀρχιμανδριτῶν, μὴ ὑπερβαινόντων ὅλων τοὺς δέκα τὸν ἀριθμόν, λόγῳ τῶν μέτρων προστασίας τῆς ὑγιείας ἔναντι τοῦ κορονοϊοῦ, τὰ ὅποια ἐπέβαλεν ἡ Ἰσραηλινὴ Ἀστυνομία.

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς Θείας Λειτουργίας ὁ Γέρων Ἀρχιγραμματεὺς ἀνέγνωσε τό Πασχάλιον Πατριαρχικόν Μήνυμα ἔχον ὡς ἔπεται:

Θανάτου ἑορτάζομεν νέκρωσιν, Ἄδου τὴν καθαίρεσιν,

ἄλλης βιοτῆς, τῆς αἰωνίου ἀπαρχὴν καὶ σκιρτῶντες

ὑμνοῦμεν τὸν αἵτιον, τὸν μόνον εὐλογητὸν τῶν πατέρων

θεόν καὶ ὑπερένδοξον.

(Τροπάριον Ζ' ὡδῆς κανόνος Ἀναστάσεως Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ).

Ἐν χαρᾷ ἀνεκκλαλήτῃ καὶ πεπληρωμένῃ, καρδίαις καθαραῖς καὶ ἄρρυπώτοις χεῖλεσι, φωναῖς ἀκαταπαύστοις καὶ αἰσίσαις καὶ ἀλαλαγμοῖς σεμνοῖς ἡ Ἐκκλησία βοᾷ καὶ διαλαλεῖ κατὰ τὴν νύκτα τῆς Ἀναστάσεως καὶ καθ' ὅλην τὴν Πασχάλιον περίοδον τό «Χριστός ἀνέστη ἐκ νεκρῶν θανάτῳ θάνατον πατήσας καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζῶν χαρισάμενος». Ἐν βεβαιότητι πίστεως τῷ Σταυρωθέντι καὶ ἐκ νεκρῶν Ἀναστάντι Κυρίῳ Ἰησοῦ Χριστῷ καὶ ἐπ' ἐλπίδι Ἀναστάσεως ζωῆς αἰωνίου, ἡ Ἐκκλησία ψάλλει «Ἀναστάσεως ἡμέρα καὶ λαμπρυνθῶμεν τῇ πανηγύρει καὶ ἀλλήλους περιπτυξώμεθα, εἰπῶμεν ἀδελφοί καὶ τοῖς μισοῦσιν ἡμᾶς συγχωρήσωμεν πάντα τῇ Ἀναστάσει».

Τό θαυμαστὸν τοῦτο καὶ χαρμόσυνον ἄγγελμα τῆς νίκης τοῦ θανάτου εἶναι ὁ καρπὸς τῆς σταυρώσεως τοῦ Χριστοῦ, καθότι «ἰδοὺ γάρ ἦλθε διὰ τοῦ

σταυροῦ χαρά ἐν ὧ τῷ κόσμῳ». Ἡ νίκη τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τοῦ θανάτου ἦλθε διὰ τῆς θυσίας τοῦ σταυροῦ Αὐτοῦ. Ὁ Χριστός, ὁ Μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, κατελθὼν εἰς τὴν γῆν ἐκ τῶν κόλπων τοῦ Πατρὸς, ἐνανθρωπήσας ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου, προσήνεγκεν ἑαυτὸν ἐκουσίως τῷ σταυρῷ ὡς ἱερεῖον ἁμωμον διὰ τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν. Καθὰ προεῖπεν ὁ προφῆτης Ἡσαΐας «ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη καὶ ὡς ἄμνός ἁμωμος ἐναντίον τοῦ κείροντος αὐτόν ἄφωνος» καὶ ὡς δακτύλῳ Αὐτόν καθυπέδειξεν Ἰωάννης ὁ Βαπτιστὴς εἰς τὸν Ἰορδάνην, κατεδείχθη ἐν τῷ σταυρῷ «ὁ ἄμνός τοῦ Θεοῦ, ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου». Τό πλέον θαυμαστόν εἰς τό μυστήριον τοῦτο, τό ὁποῖον καὶ δεικνύει τὴν ὑπερβάλλουσαν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ πρὸς ἡμᾶς, εἶναι, ὡς καὶ ὁ ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν λέγει, ὅτι «ἐν ᾧ μόλις ὑπὲρ δικαίου τις ἀποθανεῖται, Χριστός ὑπὲρ ἡμῶν ἀπέθανε ἔτι ἀσθενῶν, ἁμαρτωλῶν καὶ ἀσεβῶν ὄντων ἡμῶν» (Ρωμ. 5, 6-8). Ἀναμάρτητος ὢν ὁ Χριστός, «Θεός ὢν ἀληθινός ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ», «ἐαυτὸν ἐκένωσε μορφὴν δούλου λαβὼν» (Φιλιπ. 2, 7), ἐταπείνωσεν ἑαυτόν, ἀνῆλθε ἐκουσίως ἐπὶ τοῦ σταυροῦ καὶ διὰ τοῦ ἀχράντου αἵματος Αὐτοῦ «ὁ πάντων χρεωλύτης ἀνθρώπων ἔσχισε τό χειρόγραφον καὶ ἔδωκε χάριν ὀφλημάτων ἀρχαίων».

Σαρκί παθὼν ὑπὲρ ἡμῶν ὁ Χριστός καὶ ταφείς, κατήλθεν εἰς τὸν Ἄδην. Ἐν τῇ ἀπληστίᾳ αὐτοῦ ὁ Ἄδης, ἀνέμενε καὶ Τοῦτον, τὸν Υἱόν τοῦ Θεοῦ, νὰ καταφάγῃ. Διὰ τὴν ταπείνωσιν ὅμως τῆς θυσίας Αὐτοῦ, δέν ἡδυνήθη νὰ ἔχῃ ἰσχύν ἐπ’ Αὐτοῦ. Ἠπατήθη ὁ Ἄδης καὶ ἐπικράνθη. Νομίσας ὅτι ἐδέχθη θνητόν, συνήντησε Θεόν, Θεόν καὶ ἄνθρωπον, τὸν Θεάνθρωπον Ἰησοῦν Χριστόν, ὁ ὅποιος τῇ δυνάμει τοῦ Πατρὸς καὶ τῇ ἰδίᾳ αὐτοφυεῖ Αὐτοῦ δυνάμει, ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, πρωτότοκος ἐκ τῶν νεκρῶν καὶ ὠδοποίησε πάσῃ σαρκί τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν. Ἀνεζήτησε καὶ εἰς τὸν Ἄδην ὡς καὶ εἰς τὴν γῆν τό ἀπολωλός πρόβατον, ἐκήρυξε εἰς τὸν Ἀδάμ καὶ τὴν Εὕαν καὶ τοὺς ἀπογόνους αὐτῶν τό Εὐαγγέλιον τῆς μετανοίας καὶ σωτηρίας καὶ ὡς δεικνύει ἡ Ὁρθόδοξος εἰκὼν τῆς Ἀναστάσεως ἀνέσυρεν αὐτούς μετ’ Αὐτοῦ εἰς τὸν Παράδεισον. Ἐκτοτε ἐν τῇ δυνάμει καὶ τῇ πίστει τῆς Ἀναστάσεως, οἱ ἄνθρωποι ἀποθνήσκουσιν σώματι μόνον, ἀποδυνάμει τό γήινον σκῆνωμα ἡμῶν, καθότι «αἷμα καὶ σὰρξ βασιλείαν Θεοῦ κληρονομήσαι οὐ δύνανται» (Α’ Κορ. 15, 50) καὶ συζῶμεν μετ’ Αὐτοῦ ψυχῇ καὶ πνεύματι, προσδοκῶντες ἀνάστασιν νεκρῶν καὶ ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος.

Τοῦτο τό μυστήριον τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως Αὐτοῦ ὁ Χριστός εἶχε προεῖπει εἰς τοὺς φίλους μαθητάς Αὐτοῦ ἔτι ὢν μετ’ αὐτῶν εἰς τὴν γῆν, μετὰ δὲ τὴν Ἀνάστασιν «παρέστησεν ἑαυτόν αὐτοῖς ζῶντα ἐν πολλοῖς τεκμηρίοις» (Πράξ. Α’, 3), εἰς πολλάς ἐμφανείας μετὰ τοῦ σώματος Αὐτοῦ τοῦ ἐσταυρωμένου ἐν τύποις τῶν ἡλων, λελαμπρυσμένου καὶ δεδοξασμένου. Διὰ τῶν αὐτοπτῶν μαθητῶν Αὐτοῦ παρέδωσε τό μυστήριον τοῦτο εἰς τό σῶμα Αὐτοῦ τὴν Ἐκκλησίαν, τὴν ὁποίαν ἡδραίωσε διὰ τοῦ Παρακλήτου Πνεύματος, τό ὁποῖον ἀναληφθεὶς εἰς οὐρανοὺς ἀπέστειλε παρὰ τοῦ Πατρὸς τὴν Πεντηκοστὴν ἀπὸ τῆς Ἀναστάσεως ἡμέραν.

Ἐκτοτε ἡ Ἐκκλησία, τῆς ὁποίας κατὰ τὴν τοῦ Κυρίου ἀψευδῆ πρόρρησιν «πύλαι Ἄδου οὐ κατίσχυσουσι» (Ματθ. 16, 18), συνεχίζει τό ἔργον Αὐτοῦ εἰς τὴν γῆν. Κηρύττει τὸν Χριστόν Ἐνανθρωπήσαντα, Σταυρωθέντα καὶ Ἀναστάντα καὶ βαπτίζει εἰς τό ὄνομα Αὐτοῦ τοὺς εἰς Αὐτόν πιστεύοντας, ἀγιάζει τούτους διὰ τῶν μυστηρίων αὐτῆς καὶ προσεύχεται ὑπὲρ συνδιαλλαγῆς τῆς ἀνθρωπότητος καὶ ὑπὲρ τῆς οἰκουμένης ὅλης. Δι’ ὧν αὐτῆς τῶν δυνάμεων συμπαρίσταται εἰς τὸν πάσχοντα ἄνθρωπον, προσεύχεται τῷ ἱατρῷ τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων Κυρίῳ Ἰησοῦ Χριστῷ ὑπὲρ παύσεως τῆς ἐνσκηψάσης τῇ οἰκουμένῃ λοιμικῆς θανατηφόρου νόσου, θεραπείας τῶν προσβεβλημένων καὶ ἐλέους Αὐτοῦ ἐπὶ τοὺς ἀνηλεῶς ὑπ’ αὐτῆς

θανατωθέντας ἐν τῇ βεβαιότητι ὅτι ὡς Ἐκεῖνος “ἐσταυρώθη ἐξ ἀσθενείας, ἀλλά ζῇ ἐκ δυνάμεως Θεοῦ οὕτω καὶ ἡμεῖς εἰ καὶ ἀσθενοῦμεν ἐν Αὐτῷ, ἀλλὰ καὶ ζησομεθα σὺν Αὐτῷ ἐκ δυνάμεως Θεοῦ (Β΄ Κορ. 13, 4).

Προσευχὴν ἔτι καὶ ὑπὲρ ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας καὶ εἰρήνης τῆς Μέσης Ἀνατολῆς ἀναπέμπει ἡ Σιωνίτις Μήτηρ τῶν Ἐκκλησιῶν κατὰ τὴν λαμπροφόρον ἡμέραν τῆς Ἀναστάσεως ἀπὸ τοῦ ζωηφόρου μνήματος, ἐν ᾧ ἐτάφη καὶ ἐξ οὗ ἀνέστη Χριστός καὶ εὔχεται εἰς τό ποίμνιον αὐτῆς εἰς τὴν Ἁγίαν Γῆν καὶ ὅπου γῆς τὴν δύναμιν καὶ τὴν εὐλογίαν τοῦ Ἀναστάντος Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Χριστός ἀνέστη

Ἐν τῇ Ἁγίᾳ Πόλει Ἱερουσαλήμ, **ΠΑΣΧΑ 2020**

Μετά Πατρικῶν εὐχῶν καὶ Πατριαρχικῶν εὐλογιῶν,

Διάπυρος πρὸς Κύριον εὐχέτης,

ΘΕΟΦΙΛΟΣ Γ΄

Πατριάρχης Ἱεροσολύμων